

Eenzijds beslaan de drie prioritaire actiegebieden, dat wil zeggen de gebieden waarop de meeste inspanningen worden gedaan voor de instandhouding van de soort, immers slechts een klein gedeelte van het grondgebied dat zijn natuurlijke habitat vormt omdat twee derde van de bestaande hollen zich buiten deze gebieden bevinden, welke zelf slechts 2 % van het voor de korenwolf geschikte terrein vertegenwoordigen. Om met de maatregelen ter bescherming van deze diersoort een zinvolle territoriale dekking te verzekeren, dient op zijn minst de verspreiding van de korenwolf in 1990, en niet in 2000, als referentie te worden genomen.

Anderzijds zijn de beschermingsmaatregelen zelf zeer ontoereikend. De Commissie betreurt in dit verband met name het gebrek aan duidelijke regelgeving betreffende het gebied waarin de korenwolf thans weer voorkomt. De nationale overheid beschikt immers over een te ruime beoordelingsmarge bij het toestaan van uitzonderingen voor het opstellen van urbanisatieprojecten in gebieden waarin de korenwolf voorkomt en er heerst grote onzekerheid ten aanzien van de compensatiemaatregelen die zijn genomen om deze diersoort te beschermen.

⁽¹⁾ PB L 206, blz. 7.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal de Grande Instance de Paris (Frankrijk) op 29 september 2009 — Prunus SARL/Directeur des services fiscaux

(Zaak C-384/09)

(2009/C 312/27)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de Grande Instance de Paris

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Prunus SARL

Verwerende partij: Directeur des services fiscaux

Prejudiciële vragen

- 1) Verzetten de artikelen 56 en volgende EG-Verdrag zich tegen een wettelijke regeling als die van de artikelen 990 D en volgende van de Code général des impôts, die rechtspersonen die hun zetel van werkelijke leiding in Frankrijk hebben, of sinds 1 januari 2008 in een lidstaat van de Europese Unie, aanspraak verleent op vrijstelling van de litigieuze belasting en die deze aanspraak voor rechtspersonen die

hun zetel van werkelijke leiding op het grondgebied van een derde land hebben, afhankelijk stelt van het bestaan van een tussen Frankrijk en deze staat gesloten overeenkomst inzake administratieve bijstand met het oog op de bestrijding van belastingfraude en belastingontwijking, of van de omstandigheid dat deze rechtspersonen als gevolg van de toepassing van een verdrag dat een clause van non-discriminatie op grond van nationaliteit bevat, geen hogere belasting mag worden opgelegd dan die waaraan de rechtspersonen zijn onderworpen die hun zetel van werkelijke leiding in Frankrijk hebben?

- 2) Verzetten de artikelen 56 en volgende EG-Verdrag zich tegen een wettelijke regeling als die van artikel 990 F van de Code général des impôts, die de belastingdienst toestaat, een rechtspersoon die tussen de schuldenaar (schuldenaren) van de belasting en de onroerende zaken of rechten staat, hoofdelijk aansprakelijk te maken voor betaling van de belasting bedoeld in de artikelen 990 D en volgende van de Code général des impôts?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Mokestinių Ginčų Komisija Prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Litouwen) op 29 september 2009 — Nidera Handelscompagnie BV/Valstybinės mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerios

(Zaak C-385/09)

(2009/C 312/28)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Mokestinių Ginčų Komisija Prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Nidera Handelscompagnie BV

Verwerende partij: Valstybinės mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerios

Prejudiciële vragen

- 1) Is een wettelijke regeling volgens welke enkel btw-plichtigen, te weten alleen belastingplichtigen die in de betrokken lidstaat (in casu Litouwen) volgens de aldaar geldende regels voor btw-doeleinden zijn geïdentificeerd, recht op aftrek van btw hebben, verenigbaar met de bepalingen van richtlijn 2006/112/EEG ⁽¹⁾ betreffende het recht op aftrek van btw?

2) Ingeval de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, strookt het met de in richtlijn 2006/112/EEG neergelegde algemene beginselen betreffende aftrek van btw indien die wettelijke regeling bepaalt dat een btw-plichtige de voorbelasting en/of de btw bij invoer die is toegepast op vóór zijn identificatie als btw-plichtige verkregen goederen en/of diensten uitsluitend kan aftrekken indien deze goederen voor een aan btw onderworpen activiteit van deze belastingplichtige zullen worden gebruikt, zodat hij de voorbelasting en/of btw bij invoer die op vóór deze identificatie voor btw-doeleinden verkregen goederen en/of diensten is toegepast, niet kan aftrekken indien deze goederen reeds voor die activiteit zijn gebruikt?

(¹) Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Arbeidshof van Brussel (België) op 30 september 2009 — Jhonny Briot/Randstad Interim, nv Sodexho, Raad van de Europese Unie

(Zaak C-386/09)

(2009/C 312/29)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Arbeidshof van Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Jhonny Briot

Verwerende partijen: Randstad Interim, nv Sodexho, Raad van de Europese Unie

Prejudiciële vragen

1) Wanneer in het kader van een overgang van onderneming in de zin van artikel 1, lid 1, van richtlijn 2001/23 (¹) blijkt dat bij de overgegang eenheid, namelijk het bedrijfsrestaurant van een gemeenschapsinstelling, op grond van een raamovereenkomst met verschillende uitzendbureaus een aanzienlijk aantal uitzendkrachten in dienst was, moet het uitzendbureau, of, bij gebreke daarvan, de instelling onder het gezag en de leiding waarvan de uitzendkrachten hun arbeid verrichtten, dan als een werkgever-vervreemder in de zin van artikel 2, lid 1, sub a, van die richtlijn worden beschouwd?

In het geval dat noch het uitzendbureau, noch de gebruiker als werkgever-vervreemder kan worden aangemerkt, moet er dan van worden uitgegaan dat de uitzendkrachten de bij richtlijn 2001/23 geboden waarborgen niet kunnen genieten?

2) Moet artikel 4, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG aldus worden uitgelegd dat de niet-vernieuwing van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd van uitzendkrachten wegens de overgang van de door hen verrichte activiteit, indruist tegen het in die bepaling vervatte verbod, zodat die uitzendkrachten moeten worden geacht op het tijdstip van de overgang nog altijd ter beschikking van de gebruiker te staan?

3) Moet artikel 3, lid 1, van richtlijn 2001/23/EG, eventueel in samenhang met artikel 2, lid 2, sub c, aldus worden uitgelegd dat de verkrijger daarbij de verplichting wordt opgelegd, een arbeidsverhouding in stand te houden met de uitzendkrachten die de overgegangene activiteit verrichtten of die moeten worden geacht op het tijdstip van de overgang nog altijd ter beschikking van de gebruiker te staan?

Zo ja, moet artikel 3, lid 1, aldus worden uitgelegd dat daarbij de sluiting van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd wordt opgelegd wanneer de verkrijger geen uitzendbureau is en geen uitzendovereenkomst kan sluiten?

(¹) Richtlijn 2001/23/EG van de Raad van 12 maart 2001 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen van ondernemingen of vestigingen (PB L 82, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado Mercantil nr. 1 (Spanje) op 1 oktober 2009 — Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)/Magnatradings SL

(Zaak C-387/09)

(2009/C 312/30)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado Mercantil nr. 1 de Santa Cruz de Tenerife

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA)

Verwerende partij: Magnatradings SL